

Pattog a tűz . . .

A gesztenyés nénike fázósan bújik barna nagykendőjébe és ujjatlan kesztyűbe rejtett bütykös ökleit ki-kiteregeti a gesztenyesütő kályhácska parazsa fölé. Erős foga van a decemberi szélnek, kegyetlenül belemar a lenge öltözetbe és bebújik a meleg kabátok résein is. Ilyenkor mindenki a pattogó tűzhely mellé húzódik és igyekszik az ablakon keresztül örvendezni az első hópihéknak.

Mert ahogy azt minden ősszel megírják a napilapok színes cikkirói: „Az első hónap mindenki örül...”

Örülünk az égből hulló fehérségnek, amely gyönyörű jelképe a szívet felvidító égi tisztaságnak. És örülünk a pattogó tűz drága hangulatának, amely gyermekkori meséink alakjait festi az alkonyi szürkület homályos falaira.

Biztonságban érezzük magunkat otthon és még a leglármásabb életű embert is elfogja néhány percre a csendes, boldog örvendezés: „Az én házam az én váram.”

Milyen kényelmetlen és szomorú dolog ilyenkor azokra gondolni, akiket sehol sem vár meleg szoba, pattogó kályha, biztonságos, édes otthon. Nemesak a nyomortanyák sivár életű szegény emberei tartoznak ide, hanem azok a jól öltözött fiatal emberek, magányos életű nők is, akik kávéházakba, könyvtárakba menekülnek, hogy elfelejthessék az otthon, a meleg otthon hiányát. Akik dohányfüstös levegőben töltik el szabadidejüket és mikor már véglegesen haza kell menniök, sietve bújnak fűtetlen szobájuk jeges tapintású ágyneműje közé.

Pedig milyen sokan vannak!... Az otthontalanok, magányosan küzködő emberek, akiknek egyetlen vigaszuk az, hogy: „Bujdosunk a földi téreken...”

Akiknek szomorú sorsán nem lehet egy kis gyűjtéssel, vagy alamizsnával segíteni, mert nem is tudunk róluk. Gondosan titkolják, tagadják magányosságuk sivárságát.

Ilyenkor, mikor az első hópilinkéknek örvendünk, jusson egy gyöngéd, testvéri gondolatunk ezeknek, akik nem ismerik a családi tűzhely melegének boldog békességét. Nyissuk meg otthonunkat előttük és engedjük nekik is egy kiesit pattogó tűzhelyünk fényéből, melegéből. Hadd üdüljenek fel az otthon, -- „az édenkert kései sugára” mellett.

B. Csürös Emília.

A balatoni kecskekörmök.

A tatárpusztítás idejéből sok monda maradt fenn és él mai nap is a magyar nép ajkán. Ilyen többek között az itti következő.

A saájoparti szerencsétlen ütközet után, melyben a tatárok a magyar sereg legnagyobb részét lekaszábolták, futott mindenki, aki futhatott a szörnyű ellenség elől. A király, IV. Béla